

σαν, νὰ γίνεται ἓνας ὅρις καὶ σιγά-σιγά νὰ πλη-
σιάζῃ καὶ νὰ τὸν περιβάλλῃ, νὰ τοῦ ἀπομυζᾷ
τὴν καρδίαν.

Ἐξηκολούθει νὰ τὴν βλέπῃ ξαπλωμένην νὰ
διαβάζῃ, χωρὶς νὰ διαβάζῃ, νὰ κυττάζῃ τὰς εἰ-
κόνας ἀσυνειδήτως, χωρὶς ν' ἀντιλαμβάνεται. Ἡ
Σφίγξ ἐκείνη εἶχε θέληγητρον Ἀφροδίτης. Τὸ
σκληρόν, τὸ συννεφῶδες ἐκεῖνο πλάσμα ἐφάνετο
εἰς τὰ μάτια του ὡς μία μουσικὴ συμφωνία, ἡ
ὁποία εἶχεν ἀρχίσῃ τόσῳ ἀπαλὰ καὶ ἐτελείωνε μὲ
μίαν ἀδυσώπητον θύελλαν, μὲ μίαν ἀνύποπτον
καταστροφὴν.

Καὶ ὁ νευρικός ὁργανισμὸς του συνετράχθη.
Ἰπὸ τὴν λεπτὴν γάζαν ἔβλεπε προκλητικὸν
τὸ σφρίγος τῆς σαρκὸς τῆς ροδολεύκου, τοῦ
λαιμοῦ ἔβλεπε τὰς ἀρτηρίας ἀναπαλλομένας καὶ
ἐπροτίμησε νὰ διακινδυνεύσῃ τὸ πᾶν τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην, ἀλλὰ νὰ μὴ ἀφίσῃ ποτὲ νὰ δια-
φύγῃ τῶν χειρῶν του ἡ λατρευμένη ἐκείνη ὀπτα-
σία, ἡ ὁποία σχεδὸν ἔφευγε. . .

Ἀνεμνήσθη ἀστραπιαίως ποσάκις τὸν περιέ-
βαλε μὲ τὴν γαλήνην τοῦ βλέμματός της, ποσά-
κις τὸν εἴλκυσε μὲ τὸν μαγνήτην τοῦ μειδιά-
ματός της! Ὡ, τοῦ ἐφέρετο τόσον καλὰ, σχε-
δὸν τοῦ ἐδείκνυε ὅτι τὸν ἠγάπη, καὶ αὐτὸς ἀχά-
ριστος, διὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ζηλοτυπήσῃ—ἤθελε
στερεὸν τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης του—ἐφάνη
περιποιητικὸς πρὸς μίαν ἄλλην, πρὸς τὴν ὁποίαν

ἀπολύτως τίποτε δὲν τὸν συνέδεε καὶ διὰ τὴν
ὁποίαν τίποτε δὲν ἠσθάνετο. Πῶς νὰ αἰσθανθῇ,
ἀπὸ ὅλην τὴν ψυχὴν του, μὰ δὴν, εἶχε συναρ-
πῇ τῆς μαγίσσης ἐκείνης τὸ κάλλος, τὸ ἀπρό-
σιτον, τὸ αὐστηρόν, τὸ διαβολικόν, τὸν εἶχε
δέσῃ ἐκείνων τῶν μαλλιῶν της τὸ φρεῖσσον με-
λανὸν κύμα. . .

Κ' ἐκείνη, ἡ μόνον εἰς κορυφὰς ἀτενίζουσα,
ἐπίστευεν ὅτι ἄλλῃ τὴν ὑπεκαθίστα καί, ὅχι
ἐκ τυφλῆς ζηλοτυπίας, ἀλλ' ἐκ πείσματος, ἐξ
ἐγωΐσμοῦ, ἠθέλησε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ, μὴ ἀνεχο-
μένη καμμίαν ταπεινώσιν, καμμίαν ἄλλην ὅχι
ὑπερτέραν της, ἀλλ' οὔτε ἴσῃν.

—Μάγισσα, τῆς εἶπε μὲ ταπεινὴν φωνὴν —
καὶ τὴν ἀπεκάλει πάντοτε οὕτω κατὰ τὰς ἐρω-
τικὰς ἰδίως ἐκρήξεις—μὴ γίνεσαι Μέγαιρα. Ἡ-
ξεύρεις ὅτι κρατεῖς στὰ χέρια σου τὴν καρδιά
μου· μὴ τὴν ποδοπατῇς. Μὴ κάνεις κατάχρησιν
τῆς δυνάμεώς σου. Δὲν ἀγαπῶ ἄλλην, ὅχι, ὅχι. . .

—Δὲν μὲ μέλει. . . Ν' ἀγκυπᾷτε, κύριε, ὅσες
θέλετε. . . Ὅσῳ μάλιστα περισσότερες ἀγαπήσετε,
τόσῳ ὠριότερα θὰ περνᾷτε τὸν καιρὸν σας. . .

—Σόνια. . .

—Ἀρκεῖ ἐπὶ τέλους! Εἴπατε πολλὰ, μὰ
πάρῃ πολλὰ λίτε. . .

—Ἄ, ναί, ὅλα τὰ λέγω, ἅμα εἰπῶ τὸ νομὰ
σου. Ὡ, Σόνια. . .

Καὶ ἐκρημνίσθη κάτω, σύσσωμος, εἰς τὰ γό-

